

[Hans Toft.]

tragter det som en selvfølge, at de egentlige antikke våben også fortsat vil være fritaget for kravet om våbentilladelse.

Derimod ser vi med stor skepsis på den anden bemyndigelse, som ministeren søger, bemyndigelsen til at fastsætte gebyrer for våbentilladelsen. Selv om ministeren i forslaget bemærkninger har redegjort for i store træk, hvordan han vil administrere bemyndigelsen, så indebærer en sådan bemyndigelse dog muligheder, som er særdeles betænkelige. Vel kan det være praktisk af rent administrative grunde i visse tilfælde, at en minister har beføjelse til at fastsætte bestemmelser uden på forhånd at skulle spørge folketinget. Men hvor der som her er tale om, at ministeren kan bestemme, dels om der skal fastsættes gebyr for sådanne tilladelser, dels hvor store disse gebyrer skal være, må vi sige, at vi ikke kan tilslutte os en så vidtgående beføjelse for ministeren, en enerådig kompetence til uden om folketinget at fastsætte størrelsen af en afgift og omfanget af en sådan afgifts anvendelsesområde.

Med hensyn til selve indholdet af bemyndigelsen fremgår det af bemærkningerne til lovforslaget, at formålet er at få dækket administrationsudgifterne i forbindelse med udstedelsen af våbentilladelser. For det første stiller vi os tvivlende over for, at omkostningerne herved skulle have et sådant omfang, som det fremgår af lovforslaget, men dette kan vi jo få nærmere opklaret under udvalgsarbejdet. For det andet vil jeg sige, at jeg finder forslaget meget lidt gennemtænkt fra regeringens side, når man tager i betragtning, hvem der først og fremmest vil komme til at betale de millionbeløb, som agtes indkrævet. Det bliver bl. a. tusinder af danske idrætsfolk, det bliver de tusinder af jægere her i landet og de ca. 125.000 idrætsfolk, der står som medlemmer af landets skytteforeninger, der i første række bliver berørt af dette forslag.

Ærlig talt, er det ikke lidt inkonsekvent? På den ene side taler vi gang på gang i disse år — og jeg vil gerne tilføje: berettiget — om den store værdi, der ligger i, at hele den danske befolkning får større mulighed for at dyrke idræt og tilskyndes hertil. Befolkningen bliver opfordret hertil, animeret hertil f. eks. gennem motionskampagner med til-

skud fra det offentlige, gennem direkte tilskud til idrætten, f. eks. gennem fritidsloven, og gennem indirekte tilskud gennem tipsloven. På den anden side er vi vidne til, at regeringen samtidig kommer og præsenterer folketinget for et forslag om, at en bestemt idrætsgrens udøvere skal belastes med en afgift på deres idrætsredskaber.

Mange har vel med rette spurgt i denne forbindelse: hvad bliver egentlig det næste? For der er vel ingen tvivl om, at det vil være en særdeles givtig indtægtskilde, hvis man eventuelt kunne få tanker om at udstrække disse afgifter til også at omfatte andre idrætsgrenes sportsredskaber. Det er og bliver dog, hvad enten der er tale om den ene eller den anden idrætsgren, at hæmme, fremfor at fremme idrætsudøvelsen, og det kan kun karakteriseres sådan, at staten nu tager til sig med den ene hånd, hvad den giver ud med den anden til den danske idræt.

Ingen vil benægte, at skydning er en sportsgren, som stiller specielle krav til sikkerhedsbestemmelserne. Det erkender også skytteforeningerne. Men disse har på den anden side også velvilligt ydet deres bidrag, ikke alene ved at medvirke til at udarbejde og sikre overholdelse af de mange sikkerhedsbestemmelser, men også gennem udarbejdelse af administrative foranstaltninger, der kunne gøre det lettere for politiet at administrere udstedelsen af våbentilladelser. Senest er dette sket for 4 måneder siden ved udarbejdelsen af et regulativ, hvorefter ingen kan få en våbentilladelse hos politiet, hvis ikke ansøgningen er anbefalet af den lokale skytteforening.

Det forekommer derfor at være noget af en kold skulder, man nu giver netop den idrætsgren, som i forvejen er økonomisk belastet af dyre idrætsredskaber. Skulle ministeren få sit lovforslag igennem med det omfang, det har i den foreliggende form, så kan han i hvert fald pryde sig med én sætning: han står ene, men stærk. Han alene vil da kunne bestemme omfanget af og størrelsen af den afgift, som skal pålægges landets mange hundrede skytteforeninger og jagtforeninger, og ministeren vil samtidig kunne fremhæve, at Danmark var et foregangsland på dette område, idet vi pålagde vore idrætsfolk, de 125.000 skytter foruden jægerne, en skat på deres idræt, før andre lande fandt på noget tilsvarende. Så vidt